

FOLK OG LAND

NR. 6. 22. ÅRGANG

LØRDAG 24. MARS 1973

LØSSALG KR. 2,—

RALPH HEWINS:

Jurisdiksjonen i Norge 1940—45

III. Sovjets posisjon

Daværende oberst Arne Dahl hadde ikke meget han skulle ha sagt i det «befridd» Nord-Norge.

Under henvisning til oktober 1944 skrev general Sir Andrew Thorne i sin «Report» om befrielsen:

«Sovjetstyrker under general Scharbakov (Sjef for den karelske armé) invaderte Nord-Norge fra Finland og fordrev den 20. tyske fjellarmé fra Kirkenes, hvorefter tyskerne foretok en fullstendig tilbaketrekning fra Øst-Finnmark idet de anvendte en hensynsløs «brentjord»-taktikk — —

«Norske tropper ble invitert av sovjetregjeringen til å delta i videre operasjoner og man søkte alliert militær-samarbeide — —» (Mine uthevelser)

Ordet «invaderte» istedenfor rykket inn i markerer tonen av fiendtlighet som fulgte sovjetbefrielsen av Nord-Norge, og «inviterte» understreket det faktum at

ingen allianse noensinne ble avsluttet mellom the Royal Norwegian Government in Exile og Sovjetsamveldet.

Sir Andrew fortsetter: «Det ble bestemt å forberede og avsende en liten symbolsk norsk styrke bestående av et fjellkompani og hjelpe-tropper, 280 mann sterkt ilt og uten transportmidler, under kommando av distriktskommandøren i Finnmark (D.K.F.) — —»

«Den forlot Skotland 23. oktober med HMS Berwick bestemt for Murmansk. Det var opprinnelig hensikten at styrken skulle bli underholdt helt av den sovjetiske karelske armé, men dette holdt ikke i praksis — —Tre sivile forvaltningsoffiserer — — måtte vende tilbake som følge av vanskelighetene med å få tillatelse til å arbeide i den sovjetiske operasjonssone.» (Mine uthevelser)

Russerne forbeholdt seg i virkeligheten retten til militær og sivil jurisdiksjon i sin sone, slik som de allierte senere gjorde det sydpå. Norsk suverenitet måtte likeledes «gjenopprettes» i nord.

Utsendelsen av den symbolske norske styrke fra Skotland til Finnmark ble kodet «Operation Crofter One» og ble kommandert av oberst Arne D. Dahl, senere generalløytnant.

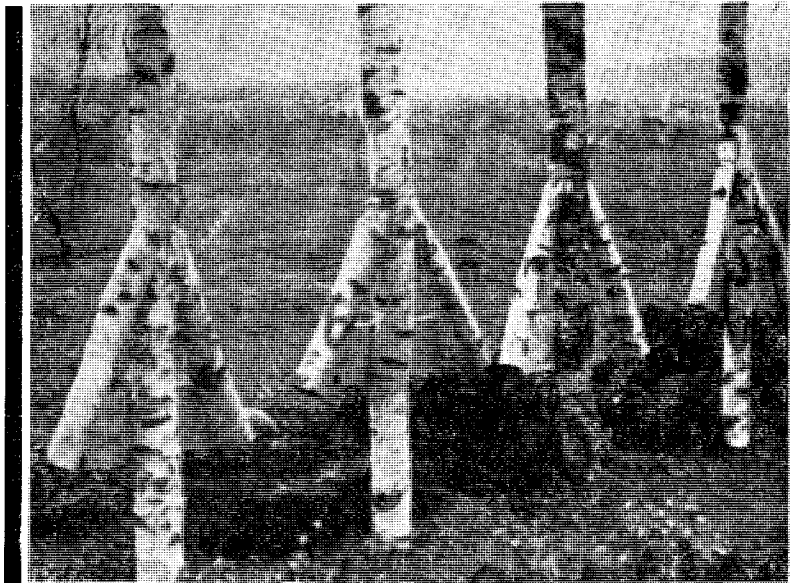
«Fra Sverige ga også», sier Sir Andrew, «et antall US. Army Air Force-fly under kommando av oberst Balchen, USAAF, uvurderlig assistanse under flyvning av personell (U.K. — Skandinavia og Sverige — Kirkenes) — —»

«The Royal Norwegian Government klarte å ordne med forsendelse av 2 politikompanier og noen transportmidler pr. fly og landtransport til forsterkning av Force 138» (Dahl).

Sir Andrew tilføyer: «Oppsettingen av disse bataljoner var opprinnelig ment å skulle være et rent norsk anliggende, men i mangel av adekvat administrativ assistanse måtte det gis alliert hjelp — — (Legg merke til at det her klart sies at Norge ikke var «alliert», men måtte få alliert hjelp).

Milorg-enheter, norske politienheter og de lette infanteribataljoner under dannelsen var under operativ kommando av (den allierte) sonekommandør, administrativt under norske distriktskommandører.»

Kommandokjeden var tydeligvis komplisert og forvirret på alliert og fri norsk side i det høye nord — av den meget gode grunn at de allierte ønsket å unngå friksjon med russerne i det som ble en russisk innflytelsessone — og også fordi de allierte ønsket av oberst Dahl skulle gjøre krav på suvereniteten i Øst-Finnmark ved å demonstrere norsk nærvær der vis à vis general Scharbakov.

(På samme måte viste britene en svak profil vis à vis general Zhdanov i den allierte kontrollkommisjon i Finnland, som også ble betraktet som sovjetisk innflytelsessone.)

(Forts. side 6)

ALARIK:

Den nye «svartedauen»

FREMMEINVASJONENS BAKSIDE

Slik skrives det på veggene i London, og kanskje tenker man da også på de sykdommer de fargede fører med seg.

Storbritannia har omsider fått overdose av farvede innvandrere, og den britiske innenriksminister, Robert Carr, har nylig erklært at landet herefter ikke lenger vil slippe flyktninger med britisk pass inn over grensene, slik det ble gjort med uganda-asiatene.

Men innen denne erklæringen ble avgitt hadde de britiske øyer blitt velsignet med 25 000 nye «medmennsker», som skulle integreres i det engelske folk så godt det lot seg gjøre. Og når erklæringen ble et faktum, så var det fordi man ventet et tilsvarende kjempeinnrykk av kenya-asiater. Ifølge minister Carr ville en

ny innvandringsbølge av dette slaget utsette det britiske samfunn for «uakseptable påkjenninger», slik at dets evne til å oppfylle de forpliktelser det allerede har pådratt seg, ville bli svekket.

Rundt 2 millioner farvede innvandrere av alle mulige slag har det demokratiske regimet presset på det engelske folk i etterkrigsårene. Men det største problemet, og det som opptar folk flest, er foreløpig ikke de vanlige rasemotsetningene, slik vi kjenner dem fra andre kanter av verden. Derimot er det en rekke mer eller mindre smittsomme sykdommer, som hittil har vært ukjente eller forsvun-

En tidligere frontkjemper, som bare var 15 år gammel da han fikk lurt seg avsted til fronten, sitter og blar i tidsskriftet MUNIN fra 1943/44 og gjenkaller i erindringen hyggelige og sorgelige minner fra dengang. Han tenker bl.a. på kamerater som fikk sin siste hvile borte i det fremmede. Se side 5.

FÅR MARSKALK PÉTAINE OPPREISNING?

spørres det i en artikkel på side 5, som tar sitt utgangspunkt i det som hendte nylig, at marskalkens kiste ble bortført fra fengselskirkegården.

MYTEN OM RASENES LIKHET

er emnet for en artikkel på samme side.

I BRENNPUNKTET

beskjeftiger seg med valget i Chile og marxisten Allendes ulykksalige politikk.

PÅ UNGDOMSSIDEN

behandles bl.a. det forestående møte i Oslo av svarte «frigjøringsledere». Videre er det en artikkel om det aktuelle abortspørsmålet og forskjellig annet.

net siden middelalderen på de britiske øyer.

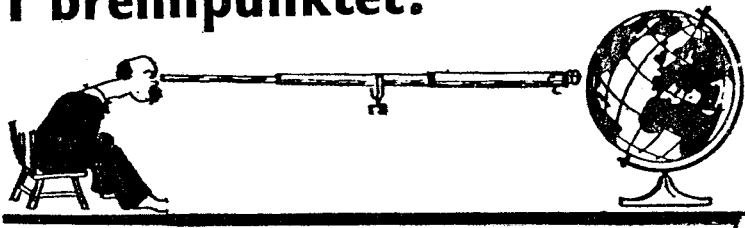
Et eksempel på dette er spedalskhet, som ble utryddet i England i Middelalderen. Tidlig i 50-årene dukket den opp på nytt sammen med farvede innvandrere, og har siden krevet hundrevis av offere. I 1965 var det hele seks forskjellige sykehus, som hadde måttet opprette spesialavdelinger for spedalskhet, og idag er det over tusen pasienter med denne lidelsen i England. Men i engelske massemedier omgås man dette forhold etter

(Forts. side 8)

Bernt Balchen avslører i sin bok hvorledes russerne så på det.

I brennpunktet:

Marxisten Allende i Chile klarte seg

Men i virkeligheten sitter han jo bare på «oberstenes» nåde.

Den norske dagspresses holdning til politiske begivenheter i andre land — og det uten hensyn til egen partihørighet så å si — er høyst eiendommelig. Det later til at jo rødere forgrunnsfigurene er, jo sikrere kan man være på at norsk dagspresse trykker dem til sin barm. For ikke å snake om det stadig like rødmeende NRK. Så har da også selv høyrepresen i dette land presset frem noen gledestårer over at gaullistene i Frankrike fikk motbør og at kommunister og venstresosialister gikk frem — dog ikke så meget som man kalkulerte med, heter det med en viss skuffelse. Og den rødeste av de røde, marxisten Salvador Allende, mannen som vil kopiere Fidel Castro i Chile, er det da naturligvis heller ingen borgerlig norsk avis som har noe imot, man småfryder seg over at han «red stormen av» under parlamentsvalgene nylig. Enda mere fornøyet er Arbeiderbladet, som jo også engang representerte marxismen, men som nå i motsetning til Allende ikke vil være ved det.

Ingen av de norske dagsaviser har fortalt sannheten om det marxistiske styret til Allende. Det burde de gjort eftersom valget i Chile, som gav Allende til og med noen få prosent flere stemmer enn da han ble valgt til president i 1970, jo er et skoleeksempel på hvorledes en hensynsløs politiker kan kjøpe seg stemmer og goodwill hos et uopplyst folk som ikke forstår sammenhengen mellom den elendighet de møter daglig og Allendes politikk.

La oss først og fremst slå fast at marxisten Allendes «folkefront» mellom kommunister og venstresosialister er i mindretall i det chilenske folk, hvor forøvrig stemmeretten også er sterkt innskrenket. Allende selv fikk i 1970 36,6 prosent av stemmene. Hans nærmeste konkurrent, fra det nasjonale parti, fikk imidlertid 35 prosent, og videre fikk kandidaten for det kristelig-demokratiske parti 28 prosent. Disse høyst kristelige stemte imidlertid på Allende til president i parlamentet.

Det var altså et høyst spin-kelt regjeringsgrunnlag han

har, men likevel kjørte han iveri med sine venstresosialistiske bestrebelser. Først og fremst gjaldt det jo å kjøpe seg støtte med statens midler, slik vi jo også kjenner det fra norsk politikk. Arbeidernes lønninger ble hevet kraftig og dette førte også til at produksjonen til å begynne med øket og tallet på arbeidsløse sank. Imidlertid viste det seg nok så snart at det hvilte på sviktende grunnlag, selvom arbeiderne tydeligvis fortsatt ikke har oppfattet det. Allende hadde satt seddelpressen igang og dermed utløste han en inflasjonsbølge som vel er den største i den ganske verden.

Prisene steg til fantastiske høyder. Smørprisene ble således fordoblet, prisene på salat tidoblet seg, på melk, poteter og egg tredoblet de seg, på ost syvdoblet de seg, for bare å nevne noe. Enda verre var det at det også ble slik varemangel at husmødrene måtte stå daglig i milelange køer.

Efter marxistisk oppskrift skulle jo den ekspropriasjonspolitik Allende drev med å frata de store gods-eiere jorden og dele den opp til jordarbeidere ha ført til øket produksjon. Men det holdt ikke stikk. Både kuer og høns streiket.

Og alt dette ga seg naturligvis også utslag i landets betalingsbalanse. Der man før eksporterte varer, måtte man nå importere dem. Da Allende overtok som president hadde Chile et overskudd på betalingsbalansen på bortimot 1 milliard kroner, men ifjor måtte landet innføre for ca. 3 milliarder mere enn det eksporterte. Og valutabeholdningen, som i 1970 hadde den for et syd-amerikansk land imponerende høyde av 3 milliarder kroner, er nå sunket til praktisk talt null.

Bortsett fra å ekspropriere jorden, gikk Allende også til det skritt å drive de kjente nordamerikanske selskaper Anaconda og Kennecott helt bort fra Chile. De eiet tidligere storparten av koppermener i landet. Allerede Allendes forgjenger, Eduardo Frei, tok hånd i hanske med disse utenlandske kapitalinteresser. Han var imidlertid klok nok til ikke å drive dem helt bort, han sikret ba-

Hjørdis Norli in memoriam

Hjørdis Norli er død, 84 år gammel.

Hun sovnet fredelig inn 2. mars d.å. etter et kort sykeleie, åndsfrisk til det siste.

Med henne har vi mistet en trofast meningsfelle, et godt og greit menneske, som eiet både intelligens og humor.

Selv traff jeg Hjørdis Norli første gang i Kvindelige Studenters Sangforening, der hun tok seg hjertelig av yngre nykomlinger på «2nen sopran». Ennå på sitt siste sykeleie husket hun, og fortalte hun — med noe besvær — om de mange glade sangerferder hun var med på. (At hun i 1945 ikke ble tålt av den samme sangforening tok hun med galgenhumor.)

Ikke vet jeg om Hjørdis Norli har etterlatt seg noen slags memoarer. Gid hun det hadde! Få kunne som hun berette om Nasjonal Samling både før og under okkupasjonen, aktiv som hun var.

Inntil høy alder gikk Hjørdis Norli alvorlig inn både for sin tro, sitt arbeid og sitt politiske standpunkt. Som det kultiverte og uavhengige menneske hun var hadde hun sine meningers mot og kunne hevde dem både bestemt og humorfylt. — Efter 1945 hjalp hun mange som var verre stillet enn hun. Og i mange år har hun støttet Forbundet og FOLK OG LAND.

Vi er mange som har meget å takke Hjørdis Norli for.

Solveig Stang

re chilensk kontroll ved minene med 51 prosent. Resultatet av Allendes politikk har vært skuffende. Produksjonen har ikke steget, og og han har kommet i konflikt med den tekniske ledelse av grubene.

Det var ellers ikke bare hos arbeiderne at Allende søkte, og tydeligvis skaffet seg støtte. Viktigere i et syd-amerikansk land er naturligvis militærmakten. For overalt har man «oberster», selv om de ikke trer frem åpent slik som i Hellas. Og bak marxisten Allende står det også slike «oberster». Alle-rede like efter at han til-trådte betalte han for hjel-pen ved drastisk å heve løn-ningene for offiserene i den 60 000 mann sterke hær. Og senere har han også tatt et-par høyere offiserer inn i regjeringen.

Efter å ha hørt all jam-meren her hjemme over de stygge oberstene i Hellas, er det interessant å notere seg at ikke en kjeft i norsk pres-

En merkedag

Den 5. mars rundet en forræderi resulterte i en bit-«gammel» NS-kriger en mil-ter 10. juni-kapitulasjon.

Så meldte han seg til kamp i partiets rekker, som-meren 1940; og fra høsten s.å., skjøttet han hvervet som kretsfører i Valdres, på en måte som avtvang re-spekt og aktelse hos alle. Selv de mest rabiate jössin-ger erkjente kvaliteten av hans virksomhet i Valdres under okkupasjonstiden. Ef-ter «frigjøringen» i 1945, fikk han brutal behandling. Både åndelig og fysisk, for-søkte de «gode» nordmenn å knekke Olaus Ulven. Men her kom det fram som beviste storheten hos ham: Den åndelige kvalitet som bare finnes hos — Eneren — Vel. De klarte å redusere hans jernhelse, men mennes-keket Olaus Ulven vokste seg bare større.

I dag er han som alltid før; en mann og et men-neske som aldri har gått el-ler går på akkord med sin overbevisning. At kruttet er tørt og sverdet skarpt, fikk hans motstandere erfare un-der en pressede-batt i «Vald-res» for noen år siden. Det var en fryd å følge Olaus' skarpe og sikre penn.

Derfor er det en stor he-der å regnes blant hans ven-ner. Derfor var det en stor glede for meg å være gjest hos ham på hans 80 års-dag. Den harde kampen i for-reste linjen, er vel over for deg, Olaus; og mitt inderlige ønske for deg, må være at du i dine barn og deres barn, må få se igjen noe av det vokse fram, som i hele ditt liv har vært din rettesnor, og som har båret oppe hele ditt liv og virke: En hel og vilkårsløs kjær-lighet til Norge.

Olaus! Mange menn har jeg kjent, men aldri din like!

Vennlig hilsen

En venn

EF OG FREMMEDARBEIDERE

Presidenten i den rådgi-vende forsamling i Europa-rådet, Giuseppe Vedovato, erklærte for en tid siden at man om ti år vil ha 11 milli-oner (!) fremmedarbeidere innenfor EF. Det det nu gjel-der er å sørge for en skik-kelig integrasjon i «verts-landene», ifølge herr Vedo-vato. Første skritt i retning av en virkelig progressiv in-tegrasjon har Willy Brandt foretatt ved å foreslå at tyrkiske, marokanske, paki-stanske, sudanesiske og an-dre varianter fremmedarbei-dere skal få automatisk stemmerett i Bundestysk-land efter 6 måneders opp-hold. Tør vi gå ut fra at tyskerne om ti år har en kansler hvis onkel er medi-sinmann i Burundi-Urundi?

Politicus.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Heltedåd — — ?

Så har vi hatt en durabel omgang med norsk helte-skryt igjen. Nylig var det 30 år siden tungtvannsanlegget på Vemork ble sprengt i luften av norske sabotører i britisk tjeneste, noe som foranlediget at filmen «Kampen om tungtvannet» ble gjenoppfrisket i fjernsynet og etterfulgt av et radioprogram om sabotasjeaksjonen, og naturligvis med den evindelige og utrettelige professor Skodsin som «sakkyndig» kommentator. I den lokale avisen «Teledølen» ble dette minnet gitt behørig spalteplass og uten motforestillinger av noen art. Man skriver til og med om «aksjones betydning for de alliertes krigføring».

Vi synes det er direkte rystende at en lokalavis, som dog måtte forutsettes å vite bedre, ikke skjenker de uskyldige mennesker som denne krigen mot tyskerne imaginære atombombe tok livet av en aldri så liten tanke. Slik at man gikk litt stillere i dørene med denne heltedåden, som ikke bare var uten noen slags betydning for krigen, men etter vår oppfatning en direkte rystende og hensynsløs krigsforbrytelse. Hadde tyskerne foretatt seg noe liknende ville de vel ha blitt nådeløst forfulgt i tiår etter tiår.

Vi har en rekke ganger her i dette blad klarlagt hele sabotasjeaksjonen mot tungtvannet, helt frem til den grufulle sprengningen av Tinsjøfergen med mange sivile ombord, deriblant kvinner og barn i 1944. Men la oss likevel for ordens skyld nok engang slå fast de faktiske kjennsgjerninger, på det at de som fremdeles har noen samvittighet i behold av de impliserte kan kle seg i sekk og aske istedenfor å la seg tiljuble.

Allerede i 1942 satte amerikanerne igang med fremstilling av en atombombe. Det var således ingenlunde den onde Hitler som her var påferde igjen, men derimot den gode Roosevelt der han sitter i stein nede på Skansen. Ikke nok med det. Tyv tror som kjent at hver mann stjeler, og amerikanerne begynte å bli redd for at tyskerne kanskje holdt på med det samme. Oppmuntret til å tro dette ble de av meldinger man mottok fra sine agenter i Norge om tysk interesse for tungtvann fra Norsk Hydro. Det er nå tilfalle klarlagt at Tyskland overhodet ikke arbeidet med fremstilling av en atombombe, man skulle bruke tungtvannet til «fredelige formål», d.v.s. til drivkraft for industrien.

Men USA presset på for å få den norske tungtvannfremstillingen stoppet, enten ved bombing eller ved sabotasje. Det ble utdannet en sabotasjegruppe borte i England, og sprengningen av anlegget på Vemork, som vel i og for seg kan sies å være noe av en bedrift, ble så foretatt 27. februar 1943. Man gav seg dessverre ikke med dette. Det kom nye meldinger fra Norge om at man også måtte sprengne Tinnssjøfergen med noen tønner man formodet var tungtvann i lufta. Det er senere klarlagt at det overhodet ikke dreiet seg om vanlig tungtvann, men om kalilut. En av dem som hyldes idag, Knut Haukelid, foreslo selv sprengningen og må vel da sies å være den som har hovedansvaret for det uhyggelige som skjedde, selvom han fikk klarsignal fra foresatte i London. Hvem som til syvende og sist gav ordre til å utføre den sprengning man visste ville koste mange uskyldige mennesker livet, er vel ikke helt klart, men «Telemark Arbeiderblad» har i sin tid skrevet at det var kong Haakon

EFTER VALGENE I
FRANKRIKE

Dagspressen har bragt utførlige beretninger om valgene i Frankrike, men det er jo alltid noe som ikke kommer frem. Og FOLK OG LAND er jo godt underrettet på så mange områder.

Derfor dette om et par av valgets toppfigurer:

Georges Marchais, det franske kommunistpartis generalsekretær, fikk i 1942 av marskalk Pétain den høye utmerkelse «Francisque». Marchais hadde dengang som aktiv nasjonalsos. samarbeidet med den tyske okkupasjonsmakt.

Og også den franske sosialistfører Mitterand var bærer av den samme høye utmerkelse. Han tilhørte også dengang høyre fløy.

Som kjent var det i slutten av verdenskrigen og like etter den rene heksejakt etter nasjonale franskmenn som hadde funnet det riktig å samarbeide med Tyskland etter at Frankrike hadde kapitulert. Mange ble likvidert uten rettsaker av noen art. Hvis de da ikke i hui og hast sluttet seg til de venstresradikale, slik som de to foran nevnte.

FOLK OG LAND og
påskehelgen.

Av tekniske grunner i forbindelse med påskehelgen kommer neste nummer av FOLK OG LAND først om tre uker, altså datert 14. april. Første nummer over påske (nr. 8.) kommer 5. mai.

personlig.

«Morgenbladet» forela i sin tid påstanden om at hele sprengningen var meningsløs for general Hantsteen, som faktisk erklærte at selvom tyskerne ikke arbeidet med noen atombombe, så var det likevel godt gjort å hindre dem i dette de altså ikke gjorde! Det er utrolig hva man kan få norske offiserer til å si i den hensikt å opprettholde legendene. Og man må vel ha lov til å spørre om hva godt gjort det kan være i dette å legge en bombe ombord i en ubevoktet ferje med den følge at norske kvinner og barn mistet livet mens sabotørene selv bragte seg i sikkerhet. Intet kan rettferdiggjøre noe slikt.

Dette er et nytt rystende eksempel på den form for «krigføring» som det offisielle Norge faktisk ikke bare aksepterer, men til og med hylder som heltegjerninger. Og fortsatt hevder man jo, som vi viste i en artikkel nylig, berettigelsen av en krigføring i strid med alle krigens lover og uten hensyn til sivile.

Dette kaller vi krigsforbrytelser av groveste slag,

MERK TID OG STED!

ÅRSMØTE

I FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

holdes **fredag 6. april** kl. 18.00 i lokalene til Institutt for Samtidshistorie, Tostrupsgt. 29, III., Oslo.

Adgang har de som har betalt medlemskontingent og/eller stonad i 1972 eller 1973.

Til behandling foreligger bl.a. årsberetning, regnskap for 1972, valg m.v.

Saker som ønskes behandlet på møtet bes meddelt Forbundet, Postboks 3214, Oslo 4, senest en uke før møtet.

Efter møtet vil det bli selskapeleg samvær med anledning til kjøp av mat og drikke.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme sted og dag kl. 17.00.

Arbeidsutvalget

Opprør mot politikerne
også i Danmark

«Meningsmåling skremmer de etablerte partier», skriver VG.

Det later til at det opprør mot partipolitikernes tyranni som man opplevet her i Norge i forbindelse med folkeavstemningen om EF, og som i den siste tid gir seg nye utslag i den kraftige reaksjon mot de drepene skatter og misbruket av skatteydernes penger, at dette opprør ikke var så spesielt norsk som vi hittil har trodd. Iallfall gråtes det bitre tårer i VG i et telegram fra København, hvor det fortelles om et minst like markert velgeropprør der.

De siste meningsmålinger vet å fortelle at over 11 prosent av de danske velgere sier nei til de parlamentariske partier og slutter i stedet opp om de anti-parlamentariske partier på høyre- eller venstrefløyen, noe som ifølge VG vil si «skatteadvokatens Mogens Glistrups fremskrittsparti og det kommunistiske parti». Så å si alle de gamle partier har hatt en markert tilbakegang i velgertilslutning og «Både det konservative Folkeparti og Sosialdemokraterne er klar over at Mogens Glistrup stjeler stemmer fra de to partier.»

Det ville ikke være Aftenpost-avleggeren VG hvis man ikke var mere bekymret over velgertilslutningen til Glistrup-partiet enn til kommunistene, som jo regnes med til «the establishment» og som godtas i borgerlige kretser. Verre er det altså med Mogens Glistrups skattenekterparti, «som åpenlyst betegnes som halv-fascistisk i avisene». Da gjelder det jo å være på vakt!

og det er såvisst ikke noe å lage filmer og radioprogrammer om.

Og VG har vel også rett i det. Kommunismen er jo på vei ut, mens fascismen tydeligvis holder på å blomstre frem igjen noe og hvert sted . . . Glistrups parti har i siste meningsmåling 5,8 prosent av stemmene bak seg allerede. Det svarer til ca. 200 000 stemmer ved et folketingsvalg, og partiet ville med det fått 7—9 mandater. Kommunistene har 5,4 prosent bak seg.

Glistrup selv tar meningsmålingen med ro. «Jeg har hele tiden regnet med minst åtte mandater ved et valg», sier han. Men politikerne er sjokkerte, naturligvis og begriper ingen ting. De som så flittig har øst velgernes penger ut i øst og vest nettopp for å sikre seg tilslutning! Her er noen uttalelser:

«Jeg er skuffet over den mistillit som i det hele tatt er kommet til uttrykk overfor de «gamle partier» i Folketinget. Det er avslørt en kløft mellom velgerne og parlamentarikerne, som jeg ikke hadde forutsett. Situasjonen er meget alvorlig».

«Det mest oppsiktsvekkende er at alle Folketingets partier — bortsett fra SF — har fått et slag i ansiktet av velgerne. Og som folkevalgt må man være idiot hvis man ikke tar hensyn til hva som rører seg i velgerbefolkningen, og det gror idag en dyp utilfredshet.»

Vi er ikke i tvil om at hvis det også i Norge fantes et lignende alternativ til den gamle politikk og de gamle partipolitikere som Glistrups danske parti, så ville en meningsmåling gi samme resultat. Finnes det da ikke en behjert mann som kan spille norsk Glistrup?

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Pøbelvelde

I Heradstveits program «Kl. 19.00», fikk vi møte en fortvilet mann. Han hadde i en årrekke stått i en kiosk, og hadde derfra fulgt ungdommens «utvikling» og opplevd forråtnelsen på nært hold.

Han nærte ingen illusjoner om ungdommen i dagens samfunn. Den tiltagende råheten og viljen til beruselse var sjokkerende, mente han. Det var forferdelig å se 13—14-åringene med nesen i en sniffeklut eller ravende rundt i ølrus, derfor henvendte han seg nå til våre politikere. De måtte se å gjøre noe med dette!

Skal da folk i dette land aldri lære? Våre udugelige parti-politikere er jo selve opphavet til elendigheten!

Det er politikerne som er skyld i de elendige bo-miljøene i mange av storbyenes forsteder. Det er politikerne som forbyr foreldrene å rise sine barn i oppdragende øyemed. Det er politikerne som har gjort skolene til gjødselshauger for spirende suffemark. Det er politikerne som har innført «vi må forstå dem», «gi dem et sted å være» og «la dem gjøre hva de vil»-mentalitetene, som har gjort mange ungdommer til bortskjemte, småfornærmede forbryterspirer.

Vis solidaritet!

I forbindelse med det skandaløse svarte «frigjøringsmøte» som skal holdes i Oslo i april, ønsker vi å høre fra nordmenn som er villig til å ta del i en eventuell demonstrasjon imot de svartes barbariske rasepolitikk, samt vise sin solidaritet med våre hvite folkefeller i Syd-Afrika, Rhodesia og i Afrika forøvrig.

Ta kontakt med en av de nedenforstående organisasjoner:

NORDISK UNGDOMSFRONT, Boks 78 Grorudhaugen, Oslo 9.
NASJONAL UNGDOMSFYLKING, Boks 5331 Majorstuen, Oslo 3.

Alle henvendelser bør være postlagt i løpet av kommende uke.

Ungdommen har aldri hørt ordet disiplin annet enn som skjellsord. De har formynder-samfunnets puter trygt fastsydd under armene alt før de lærer å gå. De blir tutet ørene fulle av demokratisk og liberalistisk vis-vas fra den dag de starter i første klasse på sin vei til forsøks-gym, og en studenttilværelse preget av «klassekamp» og Maotanker. Og hele livet er ungdommen akkompagnert av «Internasjonale» i de år man finner interesse i barnetimen, og neger-musikk, Jahn Otto Johansen og Rosa Seierstad til morgen, middag og aftens resten av livet.

Nei, det må nok innrømmes, at troen på partipolitikere i denne sak er hel-

ler laber, selv Korvalds nyinnføring av pietisme og forbudstid forekommer å være mer enn søkt. Det kan i beste fall virke mot sin hensikt!

Ungdommen blir ikke mindre ansvarsløse av å møte det svært særnorske formynderskapet hver 10. meter av livsveien. Bare den som vet hva ansvar er, er også i stand til å være ansvarfull! Ikke som nå — den som ikke vet hva ansvar er, er bare istand til å være ganske annerledes full! Det har vi lært av våre kjære politikere, og det er vel det De også har observert herr kiosk-eier? I såfall, strø ikke mer salt i samfunnssåret ved å be opphavet til elendigheten om hjelp!

9. april — og ny invasjon

Denne gang av svarte «frigjøringsledere», som skal overbevise oss og verden om deres rett til å utrydde den hvite mann i Afrika.

Den 9. april blir vi innvadert igjen. Det er da svarte «frigjøringsledere» skal samles til «frigjøringskonferanse» i Oslo. At Norge åpner sine dører for konferanser av denne art er et sørgelig, men dessverre ikke overraskende faktum. I Ola Nordmanns ører klinger ordet «frigjøring» særdeles rent og behagelig. Både stat og kirke har da også ydet

sitt til at de svarte skal få «frigjøre» seg. Hverken det faktum at de svarte har det betydelig bedre i både Syd-Afrika og i Rhodesia, enn i de fleste neger-dominerte stater, eller den store fare for stammekriger «frigjørerne» imellom, på linje med Biafra o.l., har gitt Ola Nordmann motforestillinger.

Det er ialt 9 «frigjøringsbevegelser» som skal delta i

Slik fremstilles situasjonen i et amerikansk blad. Er «frigjøringskonferansen» her hjemme også et uttrykk for den hvite etno-mascoismen?

VICTORIA:

Slik begynte det

I slutten av 1920-årene fikk Oslo et selebert besøk av en herre fra Berlin. Denne herr D. M.H. kom hit til Norge for å holde foredrag i Universitetets gamle Festsal. Emnet var «moderne barneoppdragelse». I hovedstadsavisene sto det en annonse som oppfordret pedagoger og foreldre til å møte fram. Det viste seg da at foredragsholderen kom på podiet (jeg hadde selv småbarn dengang og var tilstede for å høre) at temaet først og fremst gjaldt barns forhold til seksuallivet. Til manges forferdelse doserte den «moderne» foredragsholder f.eks. følgende: Man skulle lære barn å drive onani, så sant de hadde trang til det, for dette var sunt. Slik var nu innført blant pedagoger på skolene i Berlin. I de store leiegårder i hovedstaden var det nu blitt alminnelig praksis å lære småbarna fra 6—7 årsalderen til å øve seg opp i seksuelt samliv mellom gutter og piker, idet man viste dem hvordan dette skulle foregå. Mange foreldre hadde godtatt og innøvet dette mellom sine småbarn med f.eks.

en gutt og en pike fra hver familie, mens foreldrene var tilstede. Dette hørte jo også til den nye seksualpedagogikk. Det er klart at de fleste av foredragsholderens tilhørere reagerte sunt imot disse eksesser. Men nær oss i Oslo bodde en familie som gikk hjem og praktiserte dette med sin lille gutt. Han ble et nervevrak. Det som ellers også forferdet oss var at en del av tilhørerne fra lærerstanden med en kjent rektor i spissen, i pressen fremholdt sin begeistring for foredraget.

Senere fikk vi høre at denne herr dr. M. H. representerte en dr. H. fra Berlin som angivelig var blitt millionær på å selge preventiver og visse fotografier.

I begynnelsen av 1930-årene fikk lille Norge en ekstra fin gave fra Øst. En kvinnelig diplomat kom også hit med nye idéer. I bøker og tidsskrifter og i foredrag f.eks. i Studentersamfunnet fikk vi lære om «fri» kjærlighet som det eneste naturlige for ungdommen. Likeså ble det også fortalt hvor gagnlig det var for ekteskaper (Forts. side 8)

konferansen, og selvsagt møter representanter for de vestlige land. Det hvite «selvhatet» fornektet seg ikke. Er dette å forakte og delta i utryddelsen av sin egen rase også en del av degenereringen av vesten? Det kan synes slik. Det virker som om politiske likheter veien tynge enn likheten i farge, språk og kultur. Man har mistet evnen til å solidarisere seg med sitt eget slag. Men så hører man da også til stadighet fantastiske påstander om, at hvis de svarte ikke er like godt utviklet som oss, så er det de hvites feil. Vi er i sannhet skyldbetyngt.

Må det være lov å spørre d'herrer demokrater om forholdet hadde vært det samme om vi idag hadde opplevd utvandringen til Amerika? Ville da de gjenværende demokrater invitere ledende indianer-ledere over til Norge, slik at de i ro og fred kunne rådslå om hvordan de best skulle bekjempe de innvandrende nordmenn og «frigjøre» seg. Og ville da stat og kirke utstyrt indianerne slik at de kunne foreta en aldri så liten nybyggermassakre. Vi er redd vi ikke blir altfor overrasket om svaret blir — ja!

Det er nokså betegnende for situasjonen i store deler av Afrika, hva vi så på en plakett med tittelen: «Full støtte til folkenes frigjør-

ringskamp!» Nemlig en fotomontasje, hvor man på det ene bildet beskuer negre i fullt arbeid under tilsyn av en oppsynsmann «kolonialismen» kunne man lese. Ved siden av sto to glade svarte med lendeklede og med spyd i neven. De beskuer en palme — «folkets krefter frigjøres», kunne man lese. Hvorfor ikke tilføye — «fra arbeid».

Vi tør nemlig insinuere, at hadde man i Afrika hatt med arbeidssomme og flittige folk å gjøre, så ville det ikke vært mulig for de hvite å kolonisere. De kom fra land med andre forhold og med et annet klima, likevel ble det de stater hvor den hvite mann slo seg ned som idag er Afrikas mønsterstater. Og misforstå oss ikke. Vi ønsker ikke å se vestlig hvit kultur i alle verdens land. En så stereotyp verden får vi håpe vi unngår, men vi ønsker heller ikke å se en av hvite mennesker oppbygget sivilisasjon ende i blod og kaos! Det har gjennom årene vært blodige beviser på hvordan de svarte ønsker å gjenninnføre sin afrikanske «kultur», og særlig den norske kirke bør være klar over hva den innlater seg på ved å indirekte støtte drapene på utvandrede europeere. Det er ikke sikkert man blir mottatt i paradiset med blodige hender!

TILBAKEBLIKK - - -

fra en som meldte seg frivillig til frontinnsats - 15 år gammel

30 år — er det virkelig snart 30 år siden —? Det virker nesten ufattelig — Jeg sitter her og ser i noen utgaver av tidsskriftet *Munin* fra 1943/44 som inneholder bilder og tekster, som får mine tanker til å gå mange år tilbake i tiden — og erindringene dukker etter hvert opp. Enkelte erindringer helt klare, mens andre blir som en uigjennomtrengende tåke — men helhetsinntrykket gir meg en følelse av kvalme og angst —.

Bildene inneholder smilende gutter fra utdannelsen i Hallain — videre til Danzig — og med julesang — og en av de norske offiserer stående med den ene foten på bordet med gitaren i hendene — en av mine uforglemmelige julefeiringer dukker opp — — julen 1943.

Etter oppholdet i Danzig — videre til Finland, og det foreløpige stoppested, Oulu — med nytt avsnitt i utdannelsen — og ikke å forglemme avlusningen —. Turen går videre — og endelig, Karelien —.

Om en ikke kjente til de faktiske forhold — skulle en tro etter bildene og tekstens innhold, at alt var bare glede og sorgløse tider. Men ved å studere bildene en en stund, dukker minnene om lengsel, fortvilelse og angst opp i en, på tross av at bildene av en selv og andre, er tatt for snart tredve år siden —.

Nu vil sikker mange tenke — melde seg frivillig 15 år gammel, må innrømme at jeg løy på meg to år — Men likevel — om vi var 17 år — likevel unge gutter — nærmest å regne som barn — hvordan kunne gutter i den alderen melde seg frivillig som soldat?

Hvor mange ganger dette spørsmål er blitt stilt, ja det vet jeg oppriktig ikke — — Det eneste jeg vet, det er hvorfor jeg meldte meg frivillig — men først vil jeg

uttrykkelig ha sagt — det var ikke for å få noen BONDÉGÅRD eller lignende — — begrunnelser som etter krigens slutt ble oppgitt som begrunnelse for at vi meldte oss frivillig — — men hvor de har fått denne påstand fra, det vet jeg ikke, og dessuten er det meg helt likegyldig.

Det var i 1942 — — to av brødrene til min beste venn hadde meldt seg frivillig til den Norske legion, og var nu et eller annet sted i Russland. De samme brødre hadde også meldt seg frivillig noen år tidligere, vinterkrigen i Finland, da bolsjevikene angrep dette landet —.

Min venn hadde fått brev fra en av sine brødre, og da, i likhet med andre samtaler vi hadde sammen, ble det alltid snakket om hans brødre, og alle de andre nordmenn som kjempet et eller annet sted i Russland, for på denne måte å hjelpe Finland —. Med tiden kom det flere brev fra hans brødre, — og vår interesse for å melde oss frivillige, ble større etter hvert som tiden gikk, men grunnet vår unge alder, min venn var knapt ett år eldre enn meg, — — var vi klar over at vi ennå var for unge —.

Tiden gikk — og i midten av 1943 kom den ene av hans brødre hjem — var blitt såret — og våre spørsmål nærmest haglet over ham, da vi gjerne ville vite hvordan det var i Russland, og hvordan menneskene var der —. Vi hadde da lest en god del litteratur — som var utgitt, før og under krigen —, gått på møter — blitt informert igjenom filmer — plakater — bilder fra russernes grusomheter — i likhet med de opplysninger og bilder fra Vinterkrigen i Finland, og ikke å forglemme bildene fra KATYN-skogen. Om ikke min venns bror ga

oss mange opplysninger —, var vi allikevel ikke i tvil om at disse guttene gjorde sin plikt, når de også denne gang meldte seg frivillig for å hjelpe den finske nasjon.

Dette medførte til stadighet samtaler oss i mellom, og likeledes med andre unge gutter som gikk med tanker om å melde seg frivillig —.

Da vi hørte om det Norske Politikompani som var i Finland, og siden den Norske Skijegerbataljon, reiste vi til Oslo for å delta i et idrettsstevne, for da å prøve å komme inn i Skijegerbataljonen. De godtok den alder jeg oppga, men jeg ble først sendt til Kongsvinger, for å bli litt MODNET, som de kalte det —.

Bildene i *Munin*, får mine tanker til å gå tilbake i tiden igjen, minnes oppholdet i Hallain — Danzig — Hangö — Oulu — tider som hovedsakelig fremkaller hyg-

(Forts. side 7)

Myten om rasenes likhet

OG HVA MAN RISIKERER VED Å BEKJEMPE DEN

I enkelte deler av verden er Jorden stadig vekk forholdsvis flat — og, selvfølgelig, alle mennesker som bor på den «like». Den eller de stakkarne som våger å ta kampen opp mot disse endimensjonale, demokratiske dogmer, får det ikke lett her i livet, noe følgende beretning om en universitetsprofessor i USA gir et tydelig bilde av. Historien stammer fra bladet «White Power», men vi har forkortet den noe.

Opp gjennom hele historien har vitenskapsmenn i alle land vært nødt til å kjempe mot at vitenskapen degraderes til et hjelpemiddel for politikerne.

Galilei og Kopernikus ble forfulgt fordi de våget å hevde at Jorden ikke er Univer-

sets sentrum. Charles Darwin ble utsatt for angrep og forhånelser fra sin samtids «establishment» fordi han våget å fremsette teorien om at mennesket — lik enhver annen art — var en del av naturens orden og således underlagt naturens lover.

I våre dager er det ikke dogmet om den flate Jorden, men om rasenes likhet, som er det fremherskende. Vitenskapen er blitt forvrengt og i en utrolig grad presset til å understøtte det liberalistiske eventyret om at alle menneskearter er absolutt like, og at de eneste faktorene som påvirker intelligens og skaperevne er miljømessige.

Enhver objektiv forsker som tør søke arvelighetsfaktorene i mennesket selv, blir øyeblikkelig stemplet som «rassist» og utstødt fra de akademiske kretser. En vitenskapsmann som tør si høyt hva den pseudointellektuelle intelligensiaen har forbudt ham å omtale, gjør automatisk slutt på sin egen karriere.

W. Shockley, en modig raseforsker.

Ikke desto mindre finnes det i vitenskapens verden noen få tapre menn, som har vist at Galileis ånd ikke er død. Fremst blandt disse modige sannhetssøkere står dr. William Shockley, som fikk Nobelprisen i fysikk i 1956. Han har i flere år drevet en møyssommelig utforskning og foretatt statistiske analyser omkring problemene med arv og rase.

Shockleys omhyggelige dokumenterte arbeide viser helt klart at de farvedes underlegenhet slett ikke skyldes «rasisme», fattigdom eller noen av de andre yndlingsforklaringene til sprø venstrefolk. Derimot er den et resultat av genetiske forhold, som er uløselig knyttet til den negroide underart.

Helt siden dr. Shockley for første gang offentliggjorde sitt revolusjonerende syn i 1966, har han vært skyteskive for en verdensomspennende kritikk og gjenstand for sladrekampanjer fra sannhetens fiender. Venstreforvridde spaltister har praktisk talt korsfestet ham på trykk, og på Stanford Universitet, hvor han underviser, blir han betraktet som et sosialt utskudd.

Akademisk terror.

Universitetet, som gjenlagte ganger har innrømmet «akademisk frihet» til en lang rekke forskjellige slags kommunister, farvede

(Forts side 7.)

Marskalk Pétain foran oppreisningen?

Akkurat som når det gjelder Vidkun Quisling i Norge, så er man i Frankrike fortsatt sterkt opptatt av landets tidligere statssjef og marskalk av Frankrike, Philippe Pétain. Som dagspressen har meddelt ble hans lik for en tid siden bortført fra fengselskirkegården på Ile Yeu. Hensikten var tydeligvis å la kisten med det balsamerte lik etter marskalkens eget siste ønske begrave på æreskirkegården i Verdun. Pétain fikk jo under første verdenskrig æresnavnet «Seierherren fra Verdun» og det var hans fortjeneste at Frankrike ikke dengang brøt sammen under presset av den tyske hær.

Også senere gjorde han seg bemerket som feltherre, bl.a. var det han som slo ned rikkabylenes oppstand i Nordafrika, dengang da Abdel-Krim måtte overgi seg. Da de tyske hærer støtte frem mot Paris, ble Pétain ministerpresident og betrodd oppgaven å gjøre det beste ut av situasjonen og nederlaget. Det var da også, forholdene tatt i betraktning, ærefulle våpenstillstandsbevilgelser han oppnådde. Og man kan vel si at hvis Tysk-

land hadde seiret i annen verdenskrig, så ville Frankrike ha blitt behandlet som en forbundsfelle og ville ikke ha mistet sitt kolonirike.

Vårt bilde viser Pétains Vichy-regjering fra 1940 med marskalken selv i midten. Ved hans høyre side Laval og tilvenstre forsvarsministeren general Weygand. Ellers ser man bl.a. admiral Darlan, general Colson og general Pujo.

Vel, forsøket på å bortføre liket mislykkedes. De som sto i spissen for det — og vi mistenker advokat Tixier-Vinancourt for å være en av dem — regnet nok med at gaullistene foran parlamentsvalgene ville fare med lempe for ikke å støte fra seg stemmene fra alle Pétain-beundrerne. Nå ble jo kisten tatt i forvaring igjen av myndighetene og ført tilbake til Ile Yeu, men man regner med at det ikke vil gå lenge før marskalkens kiste under fulle æresbevisninger blir ført til kirkegården i Verdun. Statspresident Pompidou skal ha lovet dette, og et tegn var det kanskje at det lå en prektig krans på båren fra presidenten da den ble ført tilbake til fengselskirkegården.

(Forts. fra side 1)

Denne delikate og ambivalente situasjon trekkes opp av Sir Andrew i disse uttrykk:

«Finnmark Military District (Commanding Colonel Dahl) forble under norsk overkommando så lenge som the Soviet Divisional Commander (Scharbakov) fortsatte å ha sitt hovedkvarter i Kirkenes — Hovedstyrken av hans (Dahls) tropper var plasert i nærheten av Bandak (syd for Porsangerfjorden) hvor han hadde direkte med Headquarters, Allied Forces Norway, å gjøre når det gjaldt forsyninger, forråd etc., innbefattet sivile forsyninger —

«Russisk hjelp ble ikke gjort tilgjengelig for mine-rydding, og oberst Dahl bad Allied Land Forces om assistanse til dette, men for øyeblikket var det ikke mulig å etterkomme denne anmodning, fordi det kunne forårsake friksjon med sovjet hovedkvarteret i Kirkenes.»

Den ikke-samarbeidsvillige russiske holdning fortsatte i syv måneder, fra ankomsten av oberst Dahls Force 138 i oktober 1944 til han fikk forsterkninger fra the Norwegian Schottisch Brigade 26. mai 1945. Spenningen skyldtes den alminnelige politiske situasjon mellom Øst-Vest, som allerede holdt på å fryse frem mot «Kald krig».

Som nevnt i min første artikkel, rapporterte Sir Andrew: «En gruppe russiske offiserer ankom uventet luftveien til Tromsø for å undersøke situasjonen — For å berolige bekymringen fra sovjetisk og alliert side, sendte the (britiske) Rear Admiral Norway straks en krysser til Tromsø for å forbli der i påvente av ankomsten av britiske tropper til forsterkning av den norske garnison.»

Denne forsterkning lettet ikke spenningen. «Tidlig i juni», skrev Sir Andrew, «ble det mottatt rapport fra Norwegian Intelligence kilder om at det var tegn på forberedelser til en sovjetfremrykning i Finnmark», skjønt det i virkeligheten «aldri var noen bevegelse vestover fra Kirkenes».

I juli lot Potsdamkonferansen den «Kalde krig» gå av stabelen, den som fortsatte i en hel generasjon og fremdeles må avsluttes offisielt ved undertegnelse av fredstraktater med Tyskland, de jure.

General Sir Andrew Thorne forlot ikke Norge før slutten av september — «den eneste utlending siden unionsoppløsningen som har utøvet makt i vårt land med velsignelse fra en legitim regjering», som N. M. Ud-

Jurisdiksjonen i Norge — —

gaard beskrev ham i Aftenposten (2. mai 1970). General Scharbakov, som utøvet samme makt i Øst-Finnmark, reiste noen dager før.

Ikke før da var hel norsk militær og sivil jurisdiksjon «gjenopprettet» og full suverenitet «re-established».

Det var slutten på de allierte og sovjet okkupasjoner og den virkelige frigjøring — ikke 8. mai 1945 da Norge simpelthen skiftet herrer.

★

Oberst Arne Dahls posisjon i Finnmark var i virkeligheten mere beskjedent enn Thorne-«Report» avslører, slik han selv beskrev det i Morgenbladet (30/9-69):

Først etter undertegnelsen av den russisk-norske avtale av 5. mai 1944 og etterfølgende «langvarige forhandlinger med sovjet-russiske ambassadør Lebedev» ble det oppnådd tillatelse til å sende en norsk militærmisjon til Sovjet for å følge med under den russiske innrykning i Norge for å sende «en norsk militær kontingent for sammen med russerne å delta i eventuelle operasjoner ved gjenerobringen av Finnmark.»

Ennvidere måtte før man forlot London en liste med navnene på den norske kontingent sendes til russerne til godkjenning. Så kom det en «klage fra russerne om at den fortegnelse over norsk befall som de hadde fått ikke stemte med en tilsvarende liste de hadde fått sendt fra London, og var utarbeidet av de norske militære myndigheter der og var levert til Lebedev, til og med formentlig gjennom vår utenriksminister Trygve Lie. Det fatale var at 2 mann for meget befant seg i Norge, aldeles ulovlig — De hadde ingen russisk innreisetillatelse — enden på visen ble at Heyerdahl & Co. ble tilbakekalt til London — etter en månedens tid på nytt innfant seg (Thor Heyerdahl) i Finnmark, hvor han senere deltok under den norske fremrykning vestover — —»

Slik avgjorde sovjetmyndighetene ensidig — i likhet med SHAEF — hvilke nordmenn, hvis i det hele tatt noen, skulle slippes inn i befriet territorium, og grensene for norsk suverenitet ble påny avdekket.

Som professor Frede Castberg skrev i Statsvetenskapelig Tidsskrift 1946, häft 3, sa de hemmelige avtaler mellom USA, USSR og UK (16/5-45):

«Avtalene erkjenner at de alliertes militære sjefer under det første eller militære

avsnitt av Norges befrielse de facto må inneha så meget av det høyeste ansvar og myndighet over civil-administrasjonen som den militære situasjon kan komme til å kreve.»

(Avtalene ble faktisk ikke offentliggjort før 1950 — av Grøndahl, Oslo i «Norges Overenskomster med Fremmede Stater 1940—45» — og var derfor ukjent for norsk offentlighet under den avgjørende perioden av rettsoppgjøret.)

N. M. Udgaard skrev også i Aftenposten (4/10-69): «Det norske bergkompaniet ble underlagt en sovjetisk divisjon» og det «ble aldri tilnærmelsesvis så åpent og intimt som samarbeidet mellom norske og britiske tropper.»

«Sovjetoperasjonssonen», nevnt av general Sir Andrew Thorne, var ikke en liten enklave ved den nye de facto russisk-norske grense, men av stor utstrekning. Som Udgaard avslørte i samme artikkel: «Få dager etter at tyskerne i Norge den 8. mai hadde overgitt seg til britiske og amerikanske militære myndigheter, kunngjorde en representant for SHAEF at det var etablert en demarkasjonslinje mellom SHAEF og russerne. Den gikk omtrent nord-syd litt øst for Hammerfest, og medførte at 35 000 kvadratkilometer norsk territorium, eller mer enn hele Nederland, ble holdt utenfor SHAEF's jurisdiksjon.»

Det var derfor intet «ingenmannsland» mellom Sovjet og SHAEF-sonene i hvilken oberst Dahl i Banak kunne operere uavhengig og således etablere noe som lignet territorial suverenitet for the Royal Norwegian Government in Exile.

Hevdelsen av Sovjets militære og sivile jurisdiksjon over den russiske sone var i virkeligheten langt mere positiv enn Thorne, Dahl eller Udgaard beskriver.

I sin selvbiografi «Come North with me», Dutton, New York, 1958, gir Bernt Balchen nærmere detaljer om Sir Andrews henvisning til USA-lufttransporten fra Sverige til oberst Dahls «Crofter Force» ved Kirkenes. Ved årsskiftet 1944—45 sier Balchen:

«Vår siste oppgave, kalt Where and When, er å transportere norske polititropper og et feltsykehus fra Kallax (d.v.s. Kalix) ved Den botniske bukt i Nord-Sverige til Kirkenes — — vi skal også levere mat og klær til den brente jords områder — —

«Russerne har gjort holdt

ved den norske sjøhavn Kirkenes, sperret den av med alt tilbehør, og ødelagt alt unntatt to hus i byen i overensstemmelse med deres brent-jord-politikk. Skjønt Kirkenes offisielt er under alliert kommando, regjerer oberst Lukim Grigge, sovjetfeltkommandøren, som en russisk tsar — —

«Sovjet har etablert fullstendig sensur over (Bandak) området, finner jeg, og oberst Brigge krever at den norske kommanderende offiser gir ham en passasjerliste to dager forut for alle våre ankomster. Uten klare ring fra russerne blir ingen tillatt å stige ut av flyet.»

Balchen fortsetter: «Snart kommer det en ny restriksjon fra russerne: ingen nordmann som har kommet til Kirkenes får vende tilbake til Sverige uten deres tillatelse. Eftersom felttoget går videre får vi området ved Banak rensket. Av en eller annen grunn er nordmenn forbudt å fly fra Kirkenes til Kallax uten Sovjet-tillatelse.»

I mai: «Sovjet har forordnet at nordmennene ikke må ha radioer eller ildvåpen, men jeg fortsetter å levere det — — Jeg husker Hvitekrigen under marskalk Manerheim tilbake i 1918, da vi i Norge sluttet oss til de tapre finner mot vår felles kommunistfiende, og jeg mener at folket trenger geværer til å forsvare seg selv mot de røde enda mere enn mot nazistene — — Telefonstolper blir gravet opp i løpet av natten og kjørt bort til brensel. Russiske soldater stjeler klokke og personlige eiendeler fra de allierte forlegninger.»

Senere: «I Bodø-Salddal-området oppdager vi til vår overraskelse at det er 150 fangeleire hvor 70 000 russiske soldater er sperret inne — — Portene til første område blir slått opp og i løpet av en time har der vært to mord, flere ildebranner er påsatt og det har vært innbrudd i flere forretninger i byen. Vi må væpne tyskerne igjen med de geværer de nettopp har avlevert, og jeg beordret dem — — til å stå vakt over deres beseirere inntil jeg kan gi melding til de russiske myndigheter.

«Senere gir jeg rapport til generaloberst Scherbakov, sjefen for den russiske arktiske hær, om at han kan få overta sine landsmenn. Han grynter av forakt og svarer på tysk: «Sie sind verbraucht! Oppbrukte. Oppbrukte. De har overgitt seg, de er ikke russere lenger.»

Den 3. mai, under en mid-

dag i det russiske hovedkvarter, Kirkenes, «begynte en Moskva-embetsmann ved siden av meg å vise tegn på alkoholpåvirkning» og sa: «Vi støter frem til Narvik, Zhukov til Danmark») Kommer sammen. De forstår?» Embedsmannen knyttet hendene sammen i en bevegelse som en knipetang lukker seg» og Balchen «forstod». Oberst Grigge, som satt rett overfor, løftet sitt glass og sa: «Amerikansk oberst Balchen, vi drikker for Dem. Men en dag vil vi kjempe mot Dem i arktikk.»

Blant befriere som var så «tunge på hånden» kunne oberst Dahl knapt ha utøvet megen jurisdiksjon, selv om han var blitt gitt slik makt.

★

Dette var ikke ugrunnede indiskresjoner. I mai 1945 representerte det Sovjets politikk. Moskva behandlet Norge nesten som en fiende, som kunne tvinges til å avstå territorium fordi den norske overkommando kapitulerte 10. juni 1940 og avtalte å sette opp en frontbevoktning (mot den røde hær) i Finnmark. Norske frivillige kjempet mot Russland i den russisk-finske «vinterkrig» (1939—40) og i «den fortsatte krig» (1941—44). 7. mai 1941 ble diplomatiske forbindelser midlertidig avbrutt. Ingen allianse ble noensinne avtalt mellom the Royal Norwegian Government in Exile og Sovjet-samveldet. Dette var grunnen til Sovjets ubehagelige opptreden i Nord-Norge i 1945.

Fra 1942 til 1945 krevet Moskva avståelse av Bjørnøya og halvparten av Svalbard (Se Trygve Lies «Hjemover»). Under Paris-konferansen i 1946 hevdet Sovjets utenriksminister V. Molotov at Norge ikke hadde noen rett til skadeerstatning fordi landet ikke hadde vært krigførende (Dagbladet 20/5 1946). Se også utenriksminister James F. Brynes' «Speaking Frankly» («Ærlig talt»)

Moskva betraktet tydeligvis ikke the Royal Norwegian Government som «suveren», «alliert» eller «krigførende» fra det øyeblikk da general Scherbakov rykket inn i Finnmark i oktober 1944 til den tyske kapitulasjon 8. mai 1945. Heller ikke var regjeringens jurisdiksjon helt anerkjent før han reiste igjen i september 1945.

Slik var Churchills «Grand Alliance», som Norge ikke var medlem av.

Som utenriksminister Trygve Lie skrev til Justis-

*) Russerne okkuperte Bornholm og arresterte korrespondenten for New York Times.

TILBAKEBLIKK - -

(Forts. fra side 5)

gelige og morsomme minner — —.

Disse minner forandrer seg, når en tenker på tiden da en kom til Karelien, med spøktropper på ski, og om det sjelden kom til noen trefninger med den annen, opplevet jeg likevel noen mindre trefninger, og det inntrykk en satt igjen med, når noen av guttene ble såret, og enkelte falt — —.

Likeledes husker jeg hvorledes det var å bo i et telt i opptil 30 minusgrader — all lusen — og ikke å forglemme ventingen og all uvissheten — når vi visste at de andre (dengang fienden) var ett eller annet sted i vår nærhet.

Men våren den kom — snøen begynte å smelte, dagene ble lenger — og sola fikk mere og mere sin varmenende virkning på oss alle.

Turen gikk da videre, en uforglemmelig tur i vannsørpe og is over Kapansjøen, og for meg som tilhørte det 3. kompani, ble endestasjonen Kaprolat — —.

Ved å bla igjennom utgavene av Munin for 1944, ser jeg bildene av de gutter som fikk sin siste hvile, enten på Kaprolat, Hasselmann — eller alle de andre steder nordmenn deltok i siste krig mot Russland.

Jeg minnes redselen i meg, der jeg i slutten av juni 1944

var på vei til en tysk stilling, og på grunn av de hendelser den gang, fikk villet meg bort, men kom i kontakt med noen andre nordmenn, som kom fra Hasselmann, og valgte å ta sjansen på å gå rundt Kopansjøen til de tyske stillinger, framfor å prøve å svømme over sjøen da de var helt svømmeudyktige. Og takket være disse guttene fant jeg fram til en tysk stilling omsider.

Etter noen dager — — skulle turen gå til Oulu, og da videre til Tyskland for å legges inn på sykehus der —.

Minnes mitt siste blikk over Kopansjøen i retning mot Kaprolat mens jeg tenkte på alle de guttene som ble igjen der oppe, og på deres etterlengtede drøm om å komme en tur hjem til Norge igjen — den drømmen gikk aldri i oppfyllelse —.

Men tankene kommer stadig inn på disse guttene, når jeg nu ser på disse bildene som ble tatt for snart 30 år siden.

Likeledes minnene om de over 4 mnd. i Tyskland, inn-til jeg reiste til Norge igjen i desember 1944.

Måtte den samme sol som kastet sine stråler av varme — og de farvenyansene, som kun sola på disse breddegrader kan gi på et tidspunkt av døgnet som andre steder blir regnet for natt, midtsommer over Karpolat,

der er ingen følelse av natt, og det var kun i de halvt nedgravde bunkere vi kunne få en følelse av nattemørket — men selv der trengte ofte solstrålene inn —. Måtte denne sol bringe en hilsen til de guttene, hver gang den sender sine stråler og sin varme over Kaprolat, og Hasselmannsstillingene — JA — hvor som helst, hvor de tusener — —, av nordmenn ble igjen, etter å ha gitt sitt liv for en sak de trodde på.

Måtte vi andre — — vise vår respekt for dem — — og minnes dem, både i våre tanker og handlinger — —.

Frontkjemper

Myten om — —

(Forts. fra side 5)

hat-propagandister og degenererte jøder både på sine fakulteter og blant studentmassen, befinner seg nu i den pinlige situasjon at de må praktisere sin egen lære. Derfor har Shockley ennå ikke fått sparken, skjønt presset fra de judo-liberalistiske kretsene på toppen stadig øker.

Men universitetsledelsen har også forfulgt Shockley på andre måter, særlig ved å frata klassene hans kassakreditten på universitetet. Det sosiale presset har likeledes vært enormt. Shockley blir aldri mer invitert til selskaper eller sammenkomster innen fakultetet, og heller ikke får han delta på kursvirksomheter innen sin egen fagkrets. Dessuten blir andre professorer ved Stanford også gjenstand for smålig diskriminering dersom de har noe med ham å gjøre.

Flere ganger er Shockley blitt pepet ut eller plaget med idiotiske spørsmål fra profesjonelle bråkmakere, som er sendt inn på hans forelesninger av forskjellige venstreradikale kretser. Han har likeledes vært gjenstand for adskillig angrep fra vrøvlede negere og trusler mot hans liv er slett ikke uvanlig.

Det mest vanærende ved dr. Shockleys skjebne er den måten han er blitt behandlet på av sine forskerkolleger. De taler høyt om åndsfrihet og vitenskapelige sannheter, men så snart de aner det aller minste avvik fra de gjeldende dogmer, forvandles de til en hylende akademisk lynchjegruppe.

Gjentagne ganger har dr. Shockley anmodet National Academy of Sciences om å prøve holdbarheten av hans arbeider, men hver eneste gang er han blitt avvist. For noen få år siden, da 500

departementet (21/7-45): «— — foreligger det ikke noe som berettiger en til å tale om inngåelse på en bestemt dag av en formell allianseavtale mellom Storbritannia og Frankrike på den ene side og Norge — —»

Endelig sier L. Oppenheim i sin autoritative «International Law» (Longman, London, 1969): «Under Annen verdenskrig var Norge — — og andre land, også co-belligerents of Great Britain, ikke allierte» og «Accessory belligerents (Bi-krigførende) er slike stater som gir hjelp og unnsetning bare i begrenset utstrekning til den hovedkrigførende — —». Videre: «Hovedkrigførende er de parter i en krig som fører den på basis av en allianse-traktat.»

I virkeligheten var det en borgerkrig i Norge etter 10. juni 1940, slik som kong Haakon erkjente da han talte om «den uvæpnede borgerkrig som nå pågår i Norge» i sin kringkastningstale julaften 1940.

Det er grunnen til at Thorne var et «en-manns show» Scherbekov «styrte som en tsar». The Royal Norwegian Governments suverenitet over hjemlandet bortfalt mel-

lom 10/6-40 og 7/6-45. Først Reichskommissariatet, så de allierte og Sovjet fylte gapet. Synes det nå.

Dette er hovedsaken i kapitulasjonens «Orders» og Thornes «Report» av 1945. Kanskje vi neste gang kan få rapporten av 1945 fra den norske militære undersøkelseskommisjon og få se hvorledes den passer sammen med de to historiske dokumenter jeg har funnet i Krigshistorisk Avdeling. Oberst Munthe-Kaas sen., soren skriver Harald Sund (Aftenposten 25/1-73) og jeg kan da bli istand til å utforme en endelig, definitiv mening om «Jurisdiksjonen i Norge 1940—45».

SLUTT

(Copyright Ralph Hewins.)

★

PS. Skjønt de to nevnte originaldokumenter fra Krigshistorisk Avdeling er på engelsk, har vi av hensyn til lesere som ikke forstår engelsk så godt oversatt det meste av sitatene til norsk. Fotostatkopier av dokumentene er imidlertid i vår besiddelse slik at eventuell strid om oversettelsens nøyaktighet kan belyses med gjengivelse av den engelske tekst.

Interessante engelske bøker

Vår boktjeneste kan nå også levere noen høyinteressante engelske bøker. Det dreier seg om noen rikt illustrerte bøker med militært og delvis politisk innhold. Bøkene nevnes her. (Prisen som angis i parentes gjelder heftet utgave):

Waffen-SS kr. 34,— (kr. 26,50)

Political Leaders NSDAP kr. 26,50 (kr.19,—)

Japanese Army kr. 22,50 (kr.14,—)

British Infantry Colours kr. 22,50 (kr. 15,—)

Sendes fraktfritt mot forskudd, ellers kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Boks 3214, Oslo 4 — Postgiro 164 50.

BOKTJENESTEN MELDER

Efterspørselen etter gramfonplater og bøker, særlig den tyske soldatboken, har overgått forventningene, slik at vår lagerbeholdning er midlertidig uttømt.

Vi ber alle, som ennå ikke har fått sine bestillinger effektivt, om å vise litt tålmodighet; tingene blir ekspe-

dert så fort ny forsyning kommer inn.

Ellers minner vi om vår bokliste, som stadig kan rekvireres.

Hærverk begått i NUFs navn

I forbindelse med flere henvendelser omhandlende maling av politiske slagord på flere offentlige og private bygninger i Oslo, hvor bl.a. Nasjonal Ungdomsfylkings odelsrune og bokstavene NUF gikk igjen, har vi fra ungdomsfylkingens stab fått bekreftet, at dette ikke er en følge av ansvarlige aksjoner fra fylkingens side. I ungdomsfylkingens stab går man ut fra at det dreier seg om en provokasjon, men man ser ikke bort fra muligheten av at det kan ha vært enkelte medlemmer av fylkingen som har vært på ferde. «Vi tar sterk avstand fra alle former for politiske pøbelstreker», understreker man på ansvarlig hold innen NUF.

HALLES FRONTKJEMPER-BOK I NYTT OPPLAG

Frode Halles bok om de norske frontkjempere, «Fra Finnland til Kaukasus. Nordmenn på østfronten 1941—1945» (Dreyers Forlag) er nu kommet i nytt opplag etter at første opplag, som etter hva vi erfarer var på 3000 eksemplarer, er utsolgt.

Det har således vært et godt og gledelig salg av boken, som også har fått positiv omtale i aviser landet over. Forbausende nok har imidlertid ikke det tidsskrift som vel i første rekke burde ha interesse av en slik bok, «Norsk Militært Tidsskrift» ennå ikke funnet plass til en omtale — såvidt vi har kunnet se da.

NASJONAL UNGDOMSFYLKING MELDER:

Vi kan nå tilby våre medlemmer og lokale avdelinger følgende virksomhetsmateriale:

Hoaas-skriftene, «Tilbake til naturen», «Samfundets grunnvoll» og «Forræderi og kristendom» — alle er ypperlig egnet til salg ved «stands» o.l.

Vi har også et stort antall plakater med tekstene, «Norge for Nordmenn», «Vern om vår kultur», «Nei til U-hjelp» og «Knus kommunismen».

Virksomhetsmateriale kan bestilles fra Nasjonal Ungdomsfylking, Boks 5331, Oslo 3.

For å dekke våre utgifter til trykking, porto o.l., ber vi om at det blir betalt kr. 20,— inn på vår konto 20 61 17. Vi vil da straks sende ca. 100 plakater og annet materiell.

Vi gjør uttrykkelig oppmerksom på, at alle aksjoner og plakattoppsettninger o.l., må foregå i samsvarende med gjeldende regler og lover.

NASJONAL UNGDOMSFYLKING. Oslo Staben.

kjente arvelighetsforskere og antropologer holdt en større sammenkomst, ble hele forestillingen avlyst, da det viste seg at dr. Shockley — ved en «tabbe» — hadde fått plass på programmet for å holde foredrag om sine teorier!

Den nye svarte- — —

(Forts. fra side 1)

den velkjente, demokratiske hysj-hysj-metoden.

En annen sykdom er trakom, som skyldes et tropisk virus. Blir man angrepet av dette, kan det lett føre til blindhet. I hele verden er det over 400 millioner mennesker som lider av denne øyensykdom. Og i England er den blitt hyppigere og hyppigere siden 1963.

Det samme gjelder tuberkulosen, som finner utmerket grobunn i de tettpakke- de boligstrøkene, hvor de nye englendere rotter seg sammen. Denne sykdommen er som kjent meget smittsom. Engelske aviser har kunnet berette om innvandrere, som har vært så angrepet at de bare så vidt kunne gå. Og i «Daily Telegraph» kunne man lese at tuberkulosen forekom 26 ganger så ofte hos pakistanere og 12 ganger så ofte hos indere som hos innfødte briter. At denne spesielle utgaven av sykdommen, som finnes hos disse menneskene, dertil også er motstandsdyktig overfor de medikamenter som benyttes i England, gjør ikke saken bedre.

Ellers blir det meldt om utbrudd av småkopper i Yorkshire og South Wales. Smittebærere var en gruppe pakistanere, som praktisk talt bare hadde «spasert» inn i landet uten å være blitt underkastet den minste helsekontroll. Flere mennesker døde som en følge av denne slendrian.

Tyfoide er også blitt registrert, bl.a. i Sheffield og the Midlands. I dette tilfellet var det vestindiere, som hadde ført sykdommen med seg.

Hvordan har så dette kunnet gå til? Jo, bl.a. fordi den praktiserte helsekontrollen bare har omfattet familiefedrene til innvandrerne. Resten av familien, som ofte kan være på opptil 10 personer, har passert uten noen kontroll i det hele tatt. Og i tillegg regner man med at ti-tusener av innvandrere har kommet seg over grensen illegalt.

Resultatet av en slik fullstendig udugelig riksledelse er naturligvis en voksende nasjonal opposisjon også i England. Det er et yndet argument å minne regimet om 1918, da partipolitikerne lovet at England skulle bli et land å bo i, slik det sømmet seg for heltene fra Første verdenskrig. (Det samme lovet visstnok partipolitikerne etter Annen VK. også.)

Hvordan ser det så ut 54 år etter 1918? Jo, påpeker bl.a. den britiske Union Movement, vi har hele tiden måttet ta til takke med de samme forvorpne brødpoli-

INGEN RØK UTEN ILD

Den gang da det ennå fantes nazister, var det en hel del tale om «storfinansens» — denne mer eller mindre usynlige, men likevel så mektige fiende av alle nasjonale krefter. Selvsagt ble enhver antydning om at det skulle eksistere en slik internasjonal makt avfeiet som schizofren nazipropaganda.

I senere år har venstre-ekstremistene lansert begrepet «monopolkapitalisme»,

noe vi vanskelig kan forstå som annet enn et forsøk på å benevne det samme fenomenet i verdenspolitikken.

Og nu under den siste valutakrisen leser vi at de store internasjonale konserner har så omfattende pengereserver til rådighet, at de kan forårsake valutakrise bare ved å flytte en del av sine likvide midler fra land til land. Og denne gangen er de ingen gal propagandaminister à la Goebbels, som hevder dette, men den ame-

rikanske tariffkommisjon i en rapport på over 900 sider.

Vi går ut fra at en snever krets med slike ressurser også er istand til å forårsake andre «kriser» enn de rent valutariske hvis den så ønsker.

★

SVENSK PROBLEMER ANNO 1973

Mor: — Men far, skal Du virkelig la vår sønn avtjene sin verneplikt i Øst-Tyskland?

Far: — Ja, for her i den svenske armeen kan han jo bli kommunist!

★

ØKONOMISK TERROR

Et gammelt navn på skatten er «tiende», et uttrykk som har sin opprinnelse i at man betalte en tiendedel av sin inntekt i skatt. Men selv dengang var det enkelte av dansk kongens futer som ble slått ihjel eller tatt på høygaffelen av sinte bønder. I våre dager er det blitt annerledes. Nu er tiendedelen det man har tilbake når velferdsstatens kemnere har tilranet seg det de trenger til FN) U-hjelp og Gud vet ikke hva.

Hittil har vi måttet betale skatt via et parkometer, der- som vi lot bilen stå stille. Hvis vanviddet skal fortsette slik de forskrudde skatteutpønskere helst vil, skal vi om kort tid også få en slags kjøretur-måler, slik at vi kan betale skatt hver gang vi tar en tur. Ideen luftes for tiden i Sverige (vi hadde nær sagt selvfølgelig), og vil vel — om den gjennomføres der — komme hit etterpå.

Da gjenstår det bare ett problem, og det er alle de som ikke har bil eller har vært nødt til å kvitte seg med den, da de ikke lenger hadde råd til å holde den. De vil jo på den måten slippe å betale en masse skatt. Det var kanskje en idé å i- legge dem en slags utligningsskatt, slik at det ikke blir noen «diskriminering».

★

UKENS DEFINISJON:

En kamel er en hest, som er satt sammen av en komité.

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

pet med færrest mulig barn, mødre ut på fabrikkene og de barn som fantes, plassert i offentlige barnehager. Dette skulle gagne kvinnen, samfunnet og staten. Idag synes det som om øst og vest iallfall delvis har byttet roller.

Fra 1927 og utover fikk jeg selv oppleve gleden ved å bli mor til en stor barneflokk. Jeg fikk den gang en meget god venn for livet. Det var den både elskelige og dyktige jordmor som tok imot alle disse små. Hun elsket småbarn og fulgte med interesse og kjærlighet deres vei fremover i livet, alle disse som hun selv hadde vært med å ta imot. Vi ble fortrolige venner, og en dag betrodde hun meg — selvsagt uten navns nevnel- se — litt om hvordan det meget ofte sto til innenfor familiene i den såkalte overklasse, som hun ifølge sitt yrke stadig var i kontakt med. Radikale idealister gjorde nettopp i disse år de første fremstøt for såkalt barnebegrensning, og bruk av preventiver. Tanken som lå bak dette gikk da først og fremst ut på å hjelpe de overarbeidede og underer-

vikere, og vi bor stadig i de samme over 2,5 millioner elendige boliger, uten bad og toaletter, med tak som snart detter ned og med en stinkende slum som nærmeste omgivelser.

Til tross for dette drar regjeringen inn omkring 2 millioner fremmede, som ikke bare belaster de dårlige forholdene ytterligere, men endog skaffer oss en bråte nye problemer på nakken.

Hvis det er noen som tviler på at vi kan konkurrere med de verste bydelene i Calcutta, Karachi og Bombay, så kan de bare ta en tur ned i Southall.

nærte arbeidskvinner med store barneflokker i en tid av fattigdom og arbeidsløshet. Likeså skulle dette virke til kvinnens «frigjøring» fra «å bare være en fødemaskin». Men merkelig nok ble det først og fremst de rike og velstillede familier i vår samfunn som med begeistring grep disse midler til «frigjøring». Og her kommer beretningen fra min jordmor inn. Hun fortalte følgende: Blant de såkalte fine fruer i hennes klientel, var der en hel rekke kvinner som hver måned levet i panisk skrekk for «å bli på vei». Årsaken var den at disses samtlige ektemenn da ble aldeles rasende, det skulle de ikke ha noe av. Nei, de ville ha seilbåt, flotte hus, biler og utenlandsreiser, med flere barn ville det ikke bli så god råd til slikt. Dessuten skulle de ha seg frabedt å få koner med mindre elegante figurer og spolert ungdommelig utseende. Så var det da marsj inn på sykehus og klinikker, hvor «i all stillhet» inngrep ble foretatt. I disse tilfeller ble dette altså kvinnens såkalte frigjøring, bomerangen slo tilbake. Den moderne ektemann ville først og fremst i sitt ekteskap ha en elskerinne, ikke en elsket hustru og mor til sine barn.

Da Nasjonal Samlings program ble formet i 1933 skulle vi også ha med en paragraf som angikk kvinnen og hjemmet. Jeg var da så lykkelig å få lov til å være med å lage denne. I sin første utforming lød den slik:

Familien og hjemmet ver- nes. Respekten for kvinnens virke i hjemmet og mors- kallet høynes. Barnetrygd og trygd for gamle og uføre.» Senere kom da til: Politisk, rettslig og yrkesmessig like- stilling mellom mann og kvinne.

Tilslutt bare noen ord om abortspørsmålet i sin helhet. Og her taler jeg av erfaring. Personlig har jeg nemlig opplevet fire uønskede abor- ter. I to av tilfellene sto det om livet. Og jeg kan fortelle at like så frisk, glad og fornyet som en kvinne føler seg etter å ha født barn til verden, ved normal fød- sel; like elendig, syk og de- primert er hun etter en a- bort. Ja, det kan ta måne- der før hun fysisk og psy- kisk kommer til krefter og blir seg selv igjen. Hva da med en abort eller aborter på løpende bånd som har skjedd ved et operativt inn- grep overfor et uønsket barn? — Vi lever i en tid hvor det nu er kommet så langt at det nesten anses som en naturlig ting at sko- lepiker lever sammen med skolegutter og tenårere med gymnasiaster. Hva er årsaken? Det er en masse- sugesjon som har klart å innbilde dem: 1. Pikene har et seksuelt behov som det er sunt å tilfredsstille. 2. De må gjøre dette fordi det el- lers er så synd på guttene, og for ikke å bli satt uten- for «kretsen». Alt dette er i bunn og grunn falsk. 1) In- gen alminnelig normal ung pike har noe utviklet seksu- elt behov som må tilfreds- stilles, før etter den første gang hun gir seg selv til sin ektemake. 2) Det er ikke synd på de unge guttene, og hun må bare være glad for ikke å være medlem av noen krets hvor slikt forlanges.

Før unge forlovede par kan vårt samfunn rent prak- tisk bare løse disse spørs- mål ved å skape orden i bo- ligforholdene her i landet. Og som avslutning på denne artikkel vil jeg gjerne site- re et gammelt ord: Når men- nene i et folk blir bløtaktige og ikke lenger vil forsvare sitt fedreland, og kvinnene blir mannhaftige så de ik- ke vil føde barn, da står na- sjonen ved avgrunnens rand.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo